

Виховна година "Тепло єдиної родини"

Мета:

виховувати в дітей почуття любові й поваги до своєї родини; зацікавити їх пошуками коріння свого родоводу; дати можливість відчувати комфорт і радість від родинного оточення і спілкування; учити взаєморозуміння, взаємодопомоги, усвідомлення своїх обов'язків; закласти в учнів бажання виявляти увагу й повагу до рідних, творити добро, нести красу в дім своїми думками й вчинками; сприяти розумінню необхідності міцних родинних зв'язків, важливості родинного єднання; формування відчуття гордості за свою велику українську родину.

Учень:

«Родина», «рід» — які слова святі!

Вони потрібні кожному в житті.

Бо всі ми з вами — гілочки на дереві,

Що вже стоїть віки.

Це дерево — наш славний родовід.

Це — батько, мати, прадід твій, дід.

Учениця: Так, велике дерево-рід, і гілочки на ньому — це ми, діти. Ми швидко ростемо і міцніємо, бо живлять нас соки великої гілки — нашої родини. А родина тим міцніша, чим сильніша в ній дружба..

Учень: Усі дерева-роди — це могутній народ, якого ніколи не здолати, поки він береже своє коріння пам'яттю його й історією.

Учитель: Ви, діти, цікавились історією свого роду, розпитували у своїх батьків, бабусь і дідусів про коріння (дехто дістався навіть четвертого і п'ятого покоління!) і намалювати свої родовідні дерева, які сьогодні представлені тут, на нашій зустрічі.

Ви намалювали також портрети своєї родини. Вони цікаві тим, що пройшли через ваше сприйняття, через вашу спостережливість, серце, вони ніби «дихають» вашою любов'ю і ставленням до своєї сім'ї.

Учениця: У кожного з нас є своя родина. Це найдорожчі нам люди, які нас найбільше люблять, жаліють. І ми їх також найбільше любимо, бо без них не уявляємо свого життя.

Учень: Батько й мати — найрідніші та найближчі кожному з нас люди. Від них ми одержали життя. Вони вчать нас людяності, доброти, милосердя, збагачують наш розум, укладають у наші вуста ласкаві слова.

Учениця:

Ми до батьків сказати хочем слово,

Сповнене ніжності й любові,

Бо без батьків чого ми в світі варті! —

Без маминої ласки і тепла,

Без батьківської строгості і жарту,

Без нашого родинного тепла?

Батько і мати — два сонця гарячих,

Що нам дарують надію й тепло,
Батько і мати у долі дитячій
Так необхідні, щоб щастя було!

Учень: Мама — то ніжність, ласка, тепло, а батько — то впевненість,
мужність, сміливість.

Учитель: Так, дійсно. Батько й мати — найдорожчі й найближчі люди. Вони є порадиниками, заступниками, вихователями — чуйними, люблячими. Родинне тепло, родинні уроки життя — це те, що людина бере із собою в дорослі шляхи. Батько й мати своїм прикладом навчають працювати, творити красу, доброти, відвертості, щирості у взаєминах із людьми, навчають жити у правді й мирі, у злагоді. Що поради всотує у себе душа і проносить продовж усього життя.

А мама — завжди непокоїться за долю своїх дітей, навіть, коли ті стають дорослими й літніми людьми.

Учениця: Мама... Це найпрекрасніше слово на землі! Найтепліше. Найсвятіше. Майже всіма мовами світу воно звучить однаково ніжно. У мами найлагідніші руки, вони все вміють. У мами найвірніше і найчуйніше серце — у ньому ніколи не згаса любов.

І скільки б не було тобі років — 5 чи 50 — тобі завжди потрібна мама, ласка, увага, погляд, підтримка. І чим більша твоя любов до мами, тим світліше і радісніше життя.

Учень:

Чи є у світі, що світліше,
Як мамині очі,
Що все зорять за дітьми.
І вдень, і серед ночі?
Чи є в світі що миліше,
Як мамині руки,
Що працюють для дитини
Щиро, без принуки?
Чи є в світі що щиріше, —
Як серденько мами,
Яке б'ється для дитини
Днями і ночами?
Чи є в світі що дорожче,
Як мама кохана,
Що трудиться для дитини
До ночі від рання?

Учениця:

Вона посварить й покарає,
І приголубить над усе.
І кожен матінку чекає —
Вона гостинець принесе,
Вона нас всіх за руку в школу
Колись уперше привела,

Ясну усмішку світанкову
Нам на дорогу всім дала.

Учень:

Святішого нема мені,
Ніж добрі напуття:
Уроки перші мамині —
Вони на все життя.
Не вихлюп тимчасовості —
В них мудрість всіх століть:
«По правді лиш, по совісті
Треба, синку, жить...»

Учениця: Мати простежує за нашою життєвою дорогою, намагаючись вчасно застерегти від хибного кроку чи негідного вчинку. Будьмо чуйними й уважними до неї. І якщо іноді вона буває надто сувора, зрозуміймо її правильно: це тому, що вона бажає нам тільки добра.

Учень:

Хто, як не мама, дорогу зігріє?
Хто нас на світі ще так пожаліє?
Не заморозить нам холод віконце,
Поки є мама — немеркнуче сонце!

Учитель: В дітях — найбільше щастя мами. Для мами її діти — найкращі у світі.

Дочка переймає від мами все, навіть звички. А син учиться в неї тих правил, що згодом стануть його життєвим кредо: ставитися з повагою до старших, учитися по-особливому ставитися до жінки. Маму називають берегинєю роду. Бо вона справді оберігає його, леліє, зберігає для прийдешніх поколінь. Мудрість матері — то родинна святиня. Завжди прислухайтесь до маминих слів, до її порад, дотримуйтеся правил вашої родини. Пам'ятайте, що недобре слово залишає в душі матері подряпинку на все життя, вибілює коси, розсипає зморшки на чолі. Даруйте мамі радість, зігривайте її своїм теплом, увагою, і коли виростете, ніколи не забувайте про неї.

Крізь дощ, крізь сніги і тумани,
Чи дороги туман обснує,
Приїжджайте частіше до мами,
Повертайтеся в дитинство своє.
Забуйте обов'язок, втому,
Не марнуйте дрібницями дні,
Приїжджайте до рідного дому,
Розвесняйте в нім душі свої.
Там ростуть чорнобривці і м'ята,
Де пройшли ваші дні золоті,
Лиш не можуть нам вічними стати
Руки мамині — крила святі.

Учитель: І знов наші щирі зізнання, наші теплі звернення до рідних людей: тепер — до тата.

Учень:

Усе в житті міняється і в'яне,
Усе мина, відходить назавжди.
Усе, що є в житті — то долі повеління,
А все, що є в мені — то батькове учіння,
Від батька в мене є терпіння і удача,
І розум, батьку мій, — це твоя добра вдача.
Люблю усе живе, що квітне і буяє, —
Це, батьку, мабуть, я також від тебе маю.
Ти передав мені усе, що сам умієш,
І наділив мене усім, що сам ти знаєш.
Життя іде-брєде, квітує і згасає —
Науку цю твою я завжди пам'ятаю.
Нехай ідуть роки, і дні у млі згасають,
А ти для мене є теплом землі — я знаю.
Твоє добро святе і людяність велика,
І відданість землі, і совість у душі —
Це те усе в тобі, за що я поважаю,
І голову свою тобі в уклін схиляю.

Учитель: Так, батькова наука, передача умінь від батька до сина, батькова суворість і вимогливість, батькова людяність і стриманість ведуть дитину по життю впевнено і терпляче.

Здавна вважається, що батько — це захисник, годувальник. Батькове слово — закон. Як скаже батько, так і буде, бо він — голова сім'ї, зразок для своїх дітей.

Кожна дитина хоче, щоб її батько був людиною сильною і справедливою, щоб був мудрий і мужній, але щоб водночас відчувати його доброту і лагідність.

У своїх відгуках про тата ви висловлюєте такі думки.

Зачитує фрагменти з учнівських творів про батька.

«Він зовні часом суворий, але у своїй душі добрий і ніжний, як мама».

«Мій тато — дуже гарна людина. Він сильний, мужній. Тато завжди може захистити мене. А коли я була маленькою, він зробив ліжечко для моєї ляльки Барбі. Мій тато мене дуже любить, а я люблю його».

«Мама доглядає нас, дітей, а у батька є безліч інших проблем, турбот. Ми навіть бачимо його рідше, ніж маму — він увесь час на роботі, багато працює, бо піклується не тільки про нас, дітей, а й про всю сім'ю».

«Він у мене добрий, уважний, терплячий, чуйний».

«Мій тато — майстер на всі руки, він усе вміє. Я люблю свого тата, він у мене — найкращий».

«Татова любов стримана. Недаремно в народі кажуть, що дитину треба любити так, щоб вона про це не знала. Саме такою і є любов мого батька».

Дуже хочеться, діти, щоб ви розуміли своїх батьків, любили їх. Бо посправжньому любити їх — означає приносити в дім мир і спокій, не завдавати батькам болю, образи, прикрощів.

Найбільше щастя для мами і тата — ваше щастя, ваше життя, працьовитість. Якщо люди вважають дитину не доброю людиною — це велике горе для батьків.

Народна мудрість говорить: «Три нещастя є в людини: смерть, старість і лихі діти». Старість — невідворотна, смерть — невмолима, перед цими нещастями ніхто не може зачинити двері свого дому. А від лихих дітей можна дім зберегти, як від вогню. І залежить це не тільки від ваших батьків, а й від вас самих. Бути хорошими дітьми означає не допустити, щоб життя батька й матері було отруєне вашими поганими вчинками. Умійте бути добрими в думках, у почуттях, у діях. Бережіть здоров'я своїх батьків. Пам'ятайте, що ранню старість і хворобу батькам приносять не тільки праця, втома, а й сердечні хвилювання, переживання, тривоги, прикроці.

Найбільше вражає батьків дитяча невдячність, байдужість сина чи доньки.

Учитель: Родина, родинне вогнище, родинне тепло — його завжди зберігають і підтримують наші старші мами й тата — бабусі й дідусі, такі милі, лагідні, люблячі. Скільки знають цікавого, так багато пам'ятають і вміють, охоче розповідають, діляться своїм життєвим досвідом, радіють онукам і готові все для них зробити.

Учитель: А як же не поговорити сьогодні про наших сестер і братів — старших і молодшеньких! Вони — така втіха, із ними цікаво. Вони перші друзі, опора і водночас — об'єкт піклування.

За меншенькими треба доглядати, бавити їх, хоча це інколи й набридає (та ненадовго). Бо то велике щастя мати брата чи сестру.

Учитель: Родина, родинні стосунки, виховна роль родини — усе це покладено в основу багатьох наших українських народних прислів'їв та приказок.

Давайте знову зберемось у групи і з двох половинок складемо приказки та прислів'я про родину.

Гра «Збери прислів'я»

1. Шануй батька й неньку — буде тобі скрізь гладенько.
2. Добрі діти — батькам вінець, а злі діти — батькам кінець.
3. Яке дерево — такі й квіти, які батьки — такій їхні діти.
4. Яка сім'я — такий і я.
5. Який дуб — такий тин, який батько — такий син.
6. Який куц — така й калина, яка мати — така й дитина.
7. Мати одною рукою б'є, а другою гладить.
8. Батько краще догляне семеро синів, ніж семеро синів — батька.
9. Добре дитя, коли добрі батько й мати, коли в хаті лад.
10. При сонці тепло, при матері добре.
11. До людей по розум, до матері по серце.
12. У сокола і діти — соколята.

Учитель: Родина зігріває вас маминою піснею, батьковим напуттям, дідусевими казками, бабусиними вишиванками, незрадливістю рідного слова. Тож і ви, діти, говоріть до своїх рідних тільки добрі справи.

Бажаю всім вам щастя, здоров'я, злагоди у родинях! Сподіваюся, що в нашій шкільній родині теж завжди пануватимуть щирість і взаєморозуміння, а у великій усенародній родині — мир!